

Jóel könyve és a laodiceai Hetednapi Adventista Egyház – Huszonötös szám

Jeff Pippenger

2026-01-11

Huszonötödik szám

Jóel könyve a laodiceai Hetednapi Adventista egyház vezetését szembesíti fokozódó lázadásának bizonyágtételével négy nemzedéken át. E négy nemzedéket Ezékiel könyvének nyolcadik fejezete is szemlélteti, ahol a negyedik nemzedék huszonöt férfja a nap előtt borul le. 1901-ben, 1888 lázadása után tizenhárom évvel, az Adventista egyház egy bizottságot szervezett az egyház vezetésére.

Az első Generálkonferencia Végrehajtó Bizottsága az 1901-es Generálkonferencia-ülésszakon végrehajtott nagy átszervezés során jött létre, és 25 tagból állt. Ez jelentős bővülés volt az 1901 előtti bizottsághoz képest, amelynek csak 13 tagja volt. A tagok száma az évek során növekedett, Jézus azonban mindig a véget a kezdettel azonosítja. A kezdet 25 tag volt, közülük egy mint vezető, párhuzamban a szentélyben végzett szolgálat rendjével, amely 24 papból és egy főpapból állt.

Júdás és a Szanhedrin a lázadás két jelképe Krisztus idejében. A Szanhedrin a laodiceai Hetednapi Adventista Egyházat jelképezi. A Szanhedrin részvétele Krisztus keresztre feszítésében előképezi az adventizmus szerepét a vasárnaptörvény válságában. A Szanhedrin — a jeruzsálemi legfőbb zsidó tanács, amely főpapokból, vénekből és írástudókból állt, és amelynek élén Kajafás főpap állt — központi szerepet játszott a Jézus halálához vezető eseményekben.

Jézus Gecsemánében történt letartóztatása után (amelyet Júdás árulása tett lehetővé) éjnek idején a Szanhedrin elé vitték Kajafás házába. Bizonyágot kerestek ellene, hogy elítélhessék, és tanúkat állítottak elő, akik istenkáromlással és lázítással vádolták.

Amikor Kajafás közvetlenül megkérdezte Jézust, vajon ő-e a Messiás (vagy az Isten Fia), Jézus igenlő válasza — „Te mondtad” — arra indította a főpapot, hogy kijelentse: „Káromlás!” A tanács halálra méltónak ítélte őt. Mivel a római uralom alatt nem volt felhatalmazásuk halálos ítélet végrehajtására, Jézust átadták Poncius Pilátusnak, a római helytartónak, és lázadással vádolták meg, hogy római kivégzést eszközöljenek ki. A tényleges keresztre feszítést Pilátus parancsára római katonák hajtották végre, de csak azután, hogy Pilátus engedett a főpapok és a tömeg nyomásának (akik Jézus halálát és Barabbás szabadon bocsátását követelték).

„Amikor Krisztus e földön járt, a világ Barabbást választotta. És ma a világ és az egyházak ugyanazt a választást teszik. Krisztus elárultatásának, elvetésének és megfeszítésének jelenetei megismétlődtek, és ismét meg fognak ismétlődni mérhetetlen arányban. Az emberek megtelnek majd az ellenség tulajdonságaival, és közöttük az ő csalásai nagy hatalommal bírnak majd. Olyan mértékben, amilyenben a világosságot visszautasítják, lesz téves felfogás és félreértés. Akik Krisztust elutasítják és Barabbást választják, pusztító megtévesztés alatt

munkálkodnak. A félremagyarázás és a hamis tanúskodás nyílt lázadássá fog növekedni. Ha a szem gonosz, az egész test sötétséggel lesz tele. Akik érzelmeiket Krisztuson kívül bármely vezetőnek adják, azt fogják tapasztalni, hogy testestől, lelkestől és szellemestől egy olyan megbabonázottság uralma alá kerülnek, amely annyira elbűvölő, hogy hatalma alatt a lelkek elfordulnak az igazság hallásától, hogy higgyenek a hazugságnak. Törbe csalattak és foglyul ejtettek, és minden cselekedetükkel ezt kiáltják: Bocsásd el nekünk Barabbást, Krisztust pedig feszítsd meg.

„Már most meghozatik ez a döntés. A keresztnél végbement jelenetek ismétlődnek. Azokban az egyházakban, amelyek eltávolodtak az igazságtól és az igazságosságtól, nyilvánvalóvá válik, mire képes és mit fog tenni az emberi természet, amikor Isten szeretete nem a lélekben lakozó, maradandó alapelv. Nem kell csodálkoznunk semmin, ami most történhet. Nem kell megdöbbenünk a borzalom semmiféle megnyilvánulásán. Akik szentségtelen lábukkal tiporják Isten törvényét, ugyanaz a lelkiület van bennük, mint azokban az emberekben, akik gyalázták és elárulták Jézust. Lelkiismeretük legkisebb furdalása nélkül fogják cselekedni atyjuknak, az ördögnek tetteit. Felteszik majd azt a kérdést, amely Júdás áruló ajkairól hangzott el: Mit adtok nekem, ha elárulom nektek Jézust, a Krisztust? Krisztust már most is elárulják az Ő szentjeinek személyében.” Review and Herald, 1900. január 30.

Ha az igehely valóban azt jelenti, amit mond, akkor azok, akiket úgy azonosítanak, mint akik „Barabbást választják”, képtelenek lesznek megérteni, mit tanít az igehely. Ezek azok az emberek a 2 Thesszalónika levelében, akik erős tévelygést kapnak, mivel nem szerették az igazságot. Azokról, akik Barabbást választják, ezt mondja: „Akik ragaszkodásukat Krisztuson kívül bármely vezetőnek adják, olyan elvakult rajongás uralma alá kerülnek testben, lélekben és szellemben, amely annyira megbűvölő, hogy annak hatalma alatt a lelkek elfordulnak az igazság hallásától, hogy hazugságnak higgyenek.” Azok, akik Barabbást választják, a keresztt és a vasárnaptörvény útjelzője előtt már Sátán uralma alatt állnak. Abban az állapotban semmiképpen sem érthetik meg, mit tanít az igehely. Ezért majd azt állítják: „azok a körülmények, amikor White testvérnő e szavakat leírta, arra a sajátos történelmi helyzetre vonatkoztak, nem a jelenre.” Talán azt mondanák: „Általános értelemben beszél a kereszténységről, és ez nem vonatkozik közvetlenül a hetednapi adventistákra.” Badarság.

Természetesen annak a történelmi korszaknak a körülményei, amikor White testvérnő e szavakat írta, valójában személyes történetéhez fűzött magyarázatként szolgáltak; de éppen úgy, mint János esetében a Jelenések könyvében, amikor a prófétának azt parancsolják, hogy írjon, azt parancsolják neki, hogy írja meg „amiket láttál, és amik vannak, és amik ezek után lesznek”. Amikor a próféta feljegyzi a jelenvaló dolgokat, egyúttal azokat is feljegyzi, amelyek majd bekövetkeznek.

Az adventizmus vezetését Ezékiel huszonöt embere jelképezi, akik prófétailag egybeesnek azzal a kétszázötven férfival is, akik Kóréval, Dátánnal és Abirámmal álltak. Ugyanilyen jelentőséggel bír, hogy az 1888-as lázadókat és a minneapolis-i Generál Konferenciát White testvérnő úgy azonosította, mint akik Kóré, Dátán és Abirám lázadását ismételték meg. White testvérnő közvetlenül tanítja, hogy amikor a Jelenések tizennyolcadik fejezetének angyala alászáll, és dicsőségével beragyogja a földet, megkezdődik a késői eső.

„A késői eső Isten népére fog hullani. Egy hatalmas angyal fog alászállni a mennyből, és az egész föld be fog ragyogni az ő dicsőségétől.” Review and Herald, 1891. április 21.

White nővér közvetlenül tanítja, hogy a Jelenések könyve tizennyolcadik fejezetének angyala az 1888-as Általános Konferencián szállt alá A. T. Jones és E. J. Waggoner üzeneteivel. Amikor jelen volt a konferencián, annyira lesújtotta a lázadás, hogy elhatározta: összecsomagolja holmiját és távozik; de egy angyal azt mondta neki, hogy maradnia kell, és fel kell jegyeznie a történetet, mert az Kóré lázadásának megismétlődése volt. Miért akarta az angyal, hogy ez feljegyzésre kerüljön, ha nem azért, hogy bizonyosságul szolgáljon az utolsó napokban? Ha ez bizonyosság az utolsó napok számára, mi mást jelenthetne, mint hogy a laodiceai Hetednap Adventista egyház a vasárnapi törvény válsága idején a Szanhedrin nyomdokain fog járni, és különösen az odáig vezető történelmet illetően.

Jones és Waggoner üzenetét úgy mutatták be, mint „a hit általi megigazulás üzenetét, valóság szerint”, a „laodiceai üzenetet”, „Krisztus igazságának üzenetét” és „a harmadik angyal üzenetét”. A lázadók ellenálltak az üzenetnek, és elvetették a Prófétaság Lelkének vezetését, valamint az összejövetel kiválasztott követeit is. White testvérnő azt is tanítja, hogy amikor New York város nagy épületei Isten hatalmának egy érintésére ledőlnek, akkor fog beteljesedni a Jelenések 18:1–3. 9/11 óta a laodiceai Hetednap Adventista egyház vezetősége Kóré lázadását, a huszonöt ösi férfi lázadását, az 1888-as vezetés lázadását és a Szanhedrin lázadását ismétli meg abban az időszakban, amely a kereszthez vezetett. Az a huszonöt férfi egy olyan jelképet alkot, amely egy hamis lévita papságot ábrázol.

A lévita huszonöt éves volt, amikor megkezdte szolgálatát.

És szóla az Úr Mózesnek, mondván: Ez illeti a lévítákat: huszonöt esztendőstől fogva és azon felül menjenek be, hogy szolgálatot teljesítsenek a gyülekezet sátorának szolgálatában; ötvenesztendőskoruktól pedig szűnjenek meg e szolgálat végzésétől, és ne szolgáljanak többé; hanem szolgáljanak testvéreikkel együtt a gyülekezet sátorában, hogy őrizzék a rájuk bízottakat, de szolgálatot ne végezzenek. Így cselekedjél a lévítákkal az ő tisztük felől. 4Mózes 8:23–26.

A lévita huszonöt éves korában kezdi meg szolgálatát, és huszonöt évig szolgál, ötvenéves koráig. A szövetség követe Malakiás harmadik fejezetében a vasárnapotörvény idején megtisztítja és meg is tisztítja a lévítákat, miként tette 1844. október 22-én.

Ímé, elküldöm az én követemet, és ő elkészíti előttem az utat; és hirtelen eljön templomába az Úr, akit ti kerestek, a szövetség követe, akiben gyönyörködtek: ímé, eljön, azt mondja a Seregek Ura.

De kicsoda szenvedheti el az ő eljövételének napját? És kicsoda állhat meg, amikor ő megjelenik? Mert olyan ő, mint az ötvös tüze, és mint a ruhatisztító lúgja. És úgy ül majd, mint az ezüst olvasztója és megtisztítója; és megtisztítja Lévi fiait, és megtisztítja őket, mint az aranyat és az ezüstöt, hogy igazságban vigyenek áldozatot az Úrnak. Akkor kedves lesz az Úr előtt Júda és Jeruzsálem áldozata, mint a régi napokban és mint az előbbi esztendőben. Malakiás 3:1–4.

A „25” szám mint jelkép nem csupán a hűséges lévítát, hanem a hamis lévítát is jelképezi. A „25” mint jelkép ezért az imádók két osztályának szétválasztását azonosítja, legyenek azok bölcs és balga szüzek, juhok és kecskék, búza és konkoly. A huszonötös szám nem csupán a lévita jelképe, hanem ugyanilyen fontos módon a lévíták szétválasztásának (megtisztításának) is a jelképe. Ez a szétválasztás a vasárnapi törvénynél történik, és Isten prófétai Igéjének egyik elsőrendű tárgya. Találószerűen tehát, hogy Máté huszonötödik fejezete egyszerűen Jézusnak a világ végéről szóló, Máté huszonnegyedik fejezetében adott próféciajének folytatása.

És kimenvén Jézus a templomból, eltávozott onnan; és odamentek hozzá tanítványai, hogy megmutassák neki a templom épületeit. Jézus pedig monda nekik: Nem látjátok-e mindezeket? Bizony mondom néktek, nem marad itt kő kövön, amely le nem romboltatik. Máté 24:1, 2.

Amikor Jézus eltávozott a templomból, többé nem tért vissza. A huszonharmadik fejezet utolsó verseiben Jézus ítéletet mondott a Szanhedrin fölött, és az ítélet „nyolc” jalként jut kifejezésre, így módon meghamisítva a bárkában levő nyolc lelket, a körülmetélés nyolcadik napját, a feltámadás nyolcadik napját, Ábrahám nyolc nemzedékét a 430 évtől kezdve és tovább. A hamis „nyolc” száma összhangban áll a hamis Lévitával.

Bizony mondom nektek: mindezek e nemzedékre szállnak.

Jeruzsálem, Jeruzsálem, ki megölsz a prófétákat, és megkövezed azokat, akik hozzád küldettek, hányszor akartam egybegyűjteni gyermekeidet, miként a tyúk egybegyűjti csibéit szárnyai alá, de ti nem akartátok! Ímé, a ti házatok pusztán hagyatik néktek.

Mert mondom néktek: mostantól fogva nem láttok engem mindaddig, amíg ezt nem mondjátok: Áldott, aki az Úr nevében jön. Máté 23:36–39.

Máté huszonkettedik fejezete a gonoszok kévékbe kötésének szemléltetésével zárul, és Krisztusnak a kekeckedő zsidókkal való utolsó érintkezésével fejeződik be. Ezután a 24. fejezetben utoljára hagyja el a templomot, megszüntetve szolgálatát az ősi Izraelért. A fejezet ott ér véget, ahol elkezdődött: annak kijelentésével, hogy házuk üresen hagyatott nekik; és amit a templom első megtisztításakor Atyja házában nevezett, az most az üres zsidó ház volt.

A 24. fejezetben Jézus a templomra és annak közelgő pusztulására vonatkozó kérdésekre fog válaszolni. A pusztulásnak éppen abban a nemzedékben kellett bekövetkeznie, amely a viperák nemzedéke volt. Ő elhagyta azt a templomot, hogy soha többé ne térjen vissza, ezért az általa előadott jövendölések nem a szó szerinti, hanem a lelki Izraelre vonatkoznak. Amikor Krisztus elhagyja azt a templomot, amely a laodiceai Hetednap Adventista Egyház, miként az ősi Izraellel is cselekedett, ugyanakkor a száznegyvennégyezer emberi temploma örökké egyesülni fog az isteni templommal. Amikor Jézus elhagyta az ősi Izrael templomát, egykori szövetséges népétől örökre elvált.

Máté tizenegyedik fejezetétől a huszonkettedikig terjedő szakasz az 1Mózes könyvében a tizenegyedik fejezettől a huszonkettedikig húzódó vonal ómegája. Amikor ez a vonal az 1Mózes 11-ben elkezdődik, egyúttal Babel és Babel halálszövetségének kezdetét is jelöli, amely a maga ómega-beteljesedését a Jelenések könyve 17. fejezetének 11. versében éri el; ez az a vers, amely a

tizenegyedik fejezettől a huszonkettedikig terjedő szakaszt alkotó verseknek éppen a középpontja. Az 1Mózes, Máté és a Jelenések könyvében a tizenegyedikről a huszonkettedikig terjedő fejezetek közepe egyaránt a zászlót vagy annak hamisított zászlaját hangsúlyozza. Az 1Mózesben ez a körülmetélkedés volt, Mátéban Péter és a Kőszikla, amelyre Krisztus felépítene egyházát, a Jelenések könyvében pedig a hamisított fenevad, aki volt és nincs, és fel fog jönni, aki a nyolcadik, és a hét közül való, és aki azután a sárkánnyal egyesül házasságban.

A tizenegy és a huszonkettő olyan jelképek, amelyek az istenség és az emberség egyesülését azonosítják, s éppen ez az a kérdés, amelyet az képvisel, hogy Krisztus az Ő törvényét a mi szívünkre és elménkbe írja. A 11 és a 22 a száznegyvennégyezer szövetségének jelképei. Máté huszonharmadik fejezetében a hamis papság nyolc jajt kapott; ugyanabban az időpontban az igaz papság felkenetést nyer. A papokat hét napon át szentelték fel, és a nyolcadik napon kezdték meg szolgálatukat.

Nem véletlen, hogy a papok felszentelésének hét napja, amely ahhoz vezetett, hogy szolgálatukat a nyolcadik napon megkezdjék, a Számok könyve nyolcadik fejezetének első versében kezdődik, mert a „81” a papok jelképe.

És szóla az Úr Mózesnek, mondván: Vedd Áront és az ő fiait vele együtt, és a ruhákat, és a kenetnek olaját, és a bűnért való áldozatra egy tulkot, és két kost, és egy kosarat kovásztalan kenyérrel; és gyűjtsd egybe az egész gyülekezetet a gyülekezet sátorának ajtajához. Mózes pedig úgy cselekedett, amint az Úr parancsolta néki; és egybegyűlt a gyülekezet a gyülekezet sátorának ajtajához. És monda Mózes a gyülekezetnek: Ez az a dolog, amelyet az Úr parancsolt, hogy megcselekedjék. ...

És hét napon át ne menjetek ki a gyülekezet sátorának ajtajából, míg felavatásotok napjai be nem telnek; mert hét napon át avat fel titeket. Amiképpen e napon cselekedett, úgy parancsolta az Úr cselekedni, hogy engesztelést szerezzen értetek. Azért maradjatok a gyülekezet sátorának ajtajában éjjel és nappal hét napon át, és tartsátok meg az Úr rendelését, hogy meg ne haljatok; mert így parancsoltatott nékem. Áron pedig és az ő fiai mindazokat a dolgokat cselekedték, amelyeket az Úr parancsolt Mózes által. És lőn a nyolcadik napon, hogy Mózes szólítá Áront és az ő fiait, valamint Izráel véneit; és monda Áronnak: Végy magadnak egy borjút vétekáldozatul és egy kost égőáldozatul, épek legyenek, és áldozd meg azokat az Úr előtt. ... És monda Mózes: Ez a dolog, amelyet az Úr parancsolt, hogy cselekedjétek; és megjelenik néktek az Úr dicsősége. ... Áron pedig felemelé kezét a népre, és megáldá őket, és leszálla, miután bemutatta a vétekáldozatot, az égőáldozatot és a hálaáldozatokat. Azután Mózes és Áron bementek a gyülekezet sátorába, és kijövének, és megáldák a népet; és megjelent az Úr dicsősége az egész népnek. Tűz jöve pedig ki az Úr színe elől, és megemészté az oltáron az égőáldozatot és a kövérséget; és mikor ezt látta az egész nép, ujjongának, és arcra borulának. 3 Mózes 8:1–5, 33–36; 9:1, 2, 6, 22–24.

A huszonharmadik fejezet azonosítja a hamis levitákat, akik akkor lepleződnek le, amikor a valódi leviták elpecsételtetnek. Máté huszonkettedik fejezete azzal zárul, hogy senki sem mert többé kérdést feltenni Jézusnak, majd a huszonharmadik fejezetben előterjeszti a nyolc jajt, kijelentve, hogy a Szanhedrin kegyelmi ideje lezárult, és hogy azután meg kellett kezdődnie a végrehajtó

ítéletnek. A huszonnegyedik fejezetben a templomot a zsidók házaként azonosítja. Fontos látni a fejezetekben megmutatkozó sorrendet.

Máté tizenegyedik fejezetétől a huszonkettedikig terjedő fejezetei az Istennek egy választott néppel kötött szövetsége összefüggésében az egyszáznegyvennégyezer elpecsételésének befejezését jelölik azonosító módon. Palmoni szimbolikája, az alfa, a tizenegyedik fejezetben, valamint az Ő szimbolikája, az ómega, a huszonkettedik fejezetben, tovább gazdagítja a fejezeteken belüli elbeszélést.

A huszonharmadik fejezet az engesztelés, az isteni és az emberi egyesítése, amint azt a huszonhármasság szám jelképezi. A fejezet azonban a konkoly, a hamis papság és a hamis lévíták végrehajtó ítéletéről szól. Minden pap lévita volt, de nem minden lévita volt pap. Lévi leszármazottain belül egyedül Áron vérvonala volt alkalmas a papságra. A Biblia kijelenti, hogy a lévíták huszonöt éves korukban kezdik meg szolgálatukat, de Kehát fiai harmincéves korban szolgálnak.

És szóla az Úr Mózesnek és Áronnak, mondván: Számláljátok meg Kehát fiait Lévi fiai közül, nemzetségeik szerint, atyáik háznépe szerint, harmincéves kortól fogva ötvenéves korig, mindazokat, akik szolgálatra járnak, hogy végezzék a munkát a gyülekezet sátorában. 4Mózes 4:1–3.

A „30” szám azokat a papokat jelképezi, akik Kehát vérvonalából származtak; Kehát Lévi fia volt, Kehát fia pedig Amrá, aki Áron atyja volt. Lévi jelentése: „Istenhez csatolt” vagy „Istenhez kapcsolt”. Kehát jelentése: „az Ő jelenléte köré összegyűlve”. Amrá jelentése: „felmagasztalt nép”, Ároné pedig: „fényhordozó” vagy „felmagasztalt közbenjáró”. Együttesen a Vörös-tengertől a Sínaiig vezető mozgást rajzolják ki, így módon előképezve az Isten és a százhuszonnégyezer közötti szövetséget, akik az emberi templom, amely egyesül az isteni templommal, amikor Krisztus másodszor nyújtja ki kezét, hogy maradék népét összegyűjtse az Ő szentélyébe, ahol aztán felemeli és felmagasztalja őket, miközben megvilágosíttatnak a mennyei Főpap által, miként megvilágosította Sadrákot, Mésáket és Abédnégót.

A „30” szám a papok felkészülési időszakát jelképezi, és a 25-öt, mint a lévíták korát, a 30-ra kell alkalmazni, sorról sorra, mert minden pap lévita volt, de nem minden lévita volt pap. A harminc azt a felkészülési időszakot jelképezi, amely 1989-ben, a vég idején kezdődött, és az Egyesült Államokban bevezetett vasárnapi törvénynél ér véget. A huszonötös szám, mint a lévíták jelképe, egyúttal két osztály közötti elválasztás jelképe is, és a papokkal összefüggésben egy elválasztást azonosít. A huszonöt jelöli a lévíták és a hamis lévíták elkülönülését a vasárnapi törvénynél, és a valódi papok és a valódi lévíták összefüggésében is különbséget tesz, jóllehet nem negatív elválasztást, mint a hamis lévíták esetében.

Kehát Lévi három fő ágának egyike volt (Gersónnal és Merárral együtt). A papi vonal kifejezetten Kehát leszármazottján, Áronon keresztül származott. Áron Lévi negyedik nemzedékbeli leszármazottja, és a papi kiváltság e keháti ágon belül az ő férfi utódaira volt korlátozva. A kehátiták összessége (Kehát minden leszármazottja) abban a megtiszteltetésben részesült, hogy a legszentebb tárgyakat hordozhatta, de ténylegesen csak Áron vonala végezhetette a papi szolgálatot

az oltárnál és a szentélyben. Áron ugyanazt a negyedik nemzedéket képviseli, mint Jóel „vénei”, vagy Ezékiel nyolcadik fejezetének „öreg emberei”, akik meghajolnak a nap előtt.

A papok számára meghatározott 24 váltakozó szolgálati rend (osztály) rendszere (és hasonlóképpen a nem papi Léviták számára is, támogató feladatkörökben, mint például az énekesek és a kapuőrök) Dávid király által került bevezetésre. Dávid Áron leszármazottait 24 szolgálati rendre (osztályra) osztotta be, hogy váltásban szolgáljanak (1Krónikák 24:1–19). Dávid Cádók pap (Eleázár ágából) és Ahímelek pap (Itamár ágából) segítségével 24 csoportra osztotta őket (16-ot Eleázár népesebb családjából, 8-at Itamáréból). Sorsot vetettek a szolgálat rendjének meghatározására.

Mindegyik rend egy héten át szolgált (szombattól szombatig), évente kétszer, továbbá a nagy ünnepek idején (Páska, Pünkösd, Sátoros ünnep) valamennyi rend együtt szolgált. Dávid hasonlóképpen a nem papi Lévitákat is 24 rendre osztotta a zenei szolgálat, a kapuőrzés stb. céljából (1Krónikák 23–26). Ezt a rendszert Salamon idején vezették be (2Krónikák 8:14), és a Második Templom korán át is fennmaradt. Zakariás, Keresztelő János atyja, Abija rendjéhez tartozott — Lukács 1:5; 1Krónikák 24:10. A papok 24 rendjének sorrendjét sorsvetéssel határozták meg, és Zakariás Abija rendjében volt, amely a huszonnégyszáz rend közül a „nyolcadik” rendet képviselte. A Zakariás név jelentése: „Isten emlékezik”, apjának, Abijának a neve pedig azt jelenti: „Isten az én atyám.”

A mennyei Atya megemlékezett ígéretéről, hogy támaszt egy hírnököt, aki előkészíti az utat a Messiás előtt. Zakariás azonban a vasárnaptörvénnyel is összhangban áll, mert ott válik a szombat — arról a napról lévén szó, amelyre az embereknek mindenkor emlékezniük kellett — a végső próbává. Zakariás egy papot jelképez, Abijá rendjéből, amely a „nyolcadik” rend. Zakariás nem hisz az angyal üzenetének, és némává tétetik egészen fiának, Jánosnak születéséig. Amikor János megszületik, Zakariás részt vesz a János nevéről szóló tanácskozásban, és ekkor megszólal. Az utolsó napok prófétai megszólalása az, amikor az Egyesült Államok úgy szól, mint a sárkány.

És lőn, hogy nyolcadnapon eljöttek, hogy körülmetéljék a gyermeket; és atyjának neve után Zakariásnak nevezték őt. Anyja azonban felelvén, ezt mondta: Nem úgy van; hanem Jánosnak neveztessek. Azok pedig mondták neki: Senki sincs a te rokonságodban, akit ezen a néven hívnának. Intettek azért atyjának, hogy minek akarná őt nevezni. Ő pedig író táblát kérve ezt írta: János a neve. És mindnyájan elcsodálkoztak. És azonnal megnyílt a szája, és megoldódott a nyelve, és szólt, magasztalván Istent. Lukács 1:59–64.

Keresztelő János Abija nyolcadik rendjéből való, miként az apja is. János körülmetélésekor, a nyolcadik napon, megváltozik a neve. Keresztelő János azokat jelképezi, akik papok, a negyedik nemzedékhez tartoznak, szövetségi kapcsolatban állnak Istennel, aki megváltoztatja nevüket (Laodiceából Filadelfiává), és a szövetség jelével pecsételi meg őket, amikor az Egyesült Államok sárkányként szól.

Mi Isten temploma vagyunk. Azok a prófétai vonalak, amelyek a templomhoz szólnak, férfiakhoz és nőkhez szólnak egyénenként, és közösségileg is, mert Isten egyháza is templom. És természetesen van mennyei templom is, és Krisztus az, aki felépíti az Úr templomát. Ő az, aki

lerakja az alapot, és felhelyezi a templomra a zárókövet. Ami a „25” szám jelképként való jelentését illeti, a 25 a lévitákat jelképezi, akik Malakiás harmadik fejezetében megtisztíttatnak (elkülöníttetnek) a hamis lévitáktól, és ugyanabban a szakaszban meg is tisztulnak. Ezékiel 40–48. fejezeteiben egy jelképes templom kerül részletes leírásra. Az élet vize abból a templomból árad ki, és betölti a földet.

„Csodálatos az a mű, amelyet Isten szolgálai által akar véghezvinni, hogy neve megdicsőüljön. Isten Józsefet az élet forrásává tette az egyiptomi nemzet számára. József által őriztetett meg az egész nép élete. Dániel által pedig Isten megmentette Babilon minden bölcsének életét. És ezek a szabadítások szemléltető tanítások voltak; azt szemléltették a nép előtt, hogy milyen lelki áldásokat kínál nekik az a kapcsolat, amely József és Dániel Istennel, akit ők imádtak, összekötötte őket. Így akar ma is Isten népe által áldásokat hozni a világra. Minden munkás, akinek szívében Krisztus lakozik, mindenki, aki szeretetét megmutatja a világnak, Isten munkatársa az emberiség megáldására. Miközben a Megváltótól kegyelmet kap, hogy azt másokkal közölje, egész lényéből a lelki élet áradata árad. Krisztus mint a Nagy Orvos jött el, hogy meggyógyítsa azokat a sebeket, amelyeket a bűn ejtett az emberi családon; és Lelke, amely szolgálai által munkálkodik, a bűntől beteg, szenvedő embereknek hatalmas gyógyító erőt közvetít, amely testre és lélekre egyaránt hatásos. „Azon a napon” – mondja az Írás – „forrás fakad Dávid háza és Jeruzsálem lakosai számára a bűn és a tisztátalanság ellen.” Zakariás 13:1. E forrás vizei olyan gyógyító tulajdonságokat hordoznak, amelyek meggyógyítanak mind testi, mind lelki fogyatkozásokat.”

„Ebből a forrásból ered az a hatalmas folyó, amelyet Ezékiel látomásában látott. „Ez a víz a keleti vidék felé folyik, alámeleg a pusztába, és a tengerbe ömlik; s mihelyt a tengerbe jut, meggyógyulnak a vizei. És létszen, hogy minden élőlény, amely nyüzsög, mindenütt élni fog, ahová e folyók eljutnak... És a folyó mellett, annak partján innen is, túl is, mindenféle eledelre való fa nő majd, amelynek levele el nem hervad, és gyümölcse el nem fogy; hónapról hónapra új gyümölcsöt terem, mert vize a szentélyből ered; gyümölcse eledelül, levele pedig orvosságul lesz.” Ezékiel 47:8–12.” Bizonyosságtételek, 6. kötet, 227.

Ezékiel temploma a legmagasabb rendű prófétai szimbolika, és János a Jelenések könyve tizenegyedik fejezetében azt a parancsot kapta, hogy mérje meg a templomot, de hagyja ki az udvart. Amikor ugyanezt tesszük Ezékiel templomával, azt találjuk, hogy a templom méreteiben szereplő két legszembetűnőbb szám a papságot jelképezi. Az 50 sing a legkiemelkedőbb szám, és 11 alkalommal ismétlődik meg mint minden kapuegyüttes teljes hossza (Ezékiel 40:15, 21, 25, 29, 33, 36 stb.). Az 50 bizonyos fal- és kamrahosszak esetében is szerepel (42:7–8). Ez határozza meg a teljes kapuátjárót a külső küszöbtől a belső küszöbig.

A 25 könyök a világosan második legkiemelkedőbb méret. Tízszer ismétlődik a kapuegyüttesek szélességeként és keresztirányú méreteként (Ezékiel 40:13, 21, 25, 29, 30, 33, 36). Együtt az 50 és a 25 a hat főkapu következetes, 50×25-ös téglalapmintázatot alkotja. Ez az 50×25-ös párosítás uralja a belső terekbe vezető kapuk építészeti leírását. Magában a templomépületben nincs más olyan számpár, amely ilyen rendszeres gyakorisággal ismétlődne.

A lévíták huszonöt éves korukban léptek aktív szolgálatba (4Mózes 8:24: „huszonöt esztendőstől fogva és azon felül menjenek be, hogy szolgáljanak a szolgálatban”). Ötvenéves korukig szolgáltak (4Mózes 4:3, 39, 43; 8:25: „ötvenéves koráig”). Ez pontosan 25 év aktív szolgálatot jelent ($50 - 25 = 25$).

Így tehát a lévítai szolgálat 25 éves időtartama közvetlenül tükröződik a 25×50 könyökös méreteken, amelyek uralják a templom kapuit és szerkezetét – éppen azt a helyet, ahol a lévíták szolgáltak. Ezékiel templomának elsődleges méretei, vagyis a diadalmas egyház és a száznegyvennégyezer templomának méretei építészeti módon magába a templomba vannak beletervezve, ahol szolgálniuk kellett; ÉPPEN úgy, ahogyan a negyvenhat kromoszóma bele van építve magába a templomba, ahol Isten népének szolgálnia kell. Palmoni ráhelyezte aláírását az egyéni emberi templomra és a test közösségi templomára, amely az Ő menyasszonya lesz.

Ezeket a gondolatmeneteket a következő cikkben folytatjuk.

„Akik felelős tisztségeket töltenek be, nem térhetnek meg a világ önkényezettő, pazarló elveire, mert ezt nem engedhetik meg maguknak; és ha megengedhetnék is, a krisztusi elvek nem engednék meg. Sokféle tanításra van szükség. „Kit tanít ő ismeretre, és kivel érteti meg a tudományt? Az elválasztottakkal-é, akik el vannak választva az emlőktől? Mert parancsra új parancs, parancsra új parancs, szabályra új szabály, szabályra új szabály; itt egy kevés, ott egy kevés.” Így kell az Úr szavát türelmesen a gyermekek elé tární és előttük tartaniuk azoknak a szülőknél, akik hisznek Isten szavában. „Mert dadogó ajakkal és idegen nyelven fog szólni e néphez. Ő mondá nekik: Ez a nyugalom, adjatok nyugalmat a megfáradottnak, és ez az enyhülés; de nem akarták hallani! És lőn nekik az Úr szava: parancsra új parancs, parancsra új parancs; szabályra új szabály, szabályra új szabály; itt egy kevés, ott egy kevés; hogy menjenek, és hátraessenek, és összetöressenek, és törbe essenek, és megfogassanak.” Miért? — mert nem ügyeltek az Úr szavára, amely hozzájuk jött.

„Ez azokra vonatkozik, akik nem részesültek oktatásban, hanem a maguk bölcsességét dédelgették, és azt választották, hogy önmagukat saját elképzeléseik szerint formálják. Az Úr próbára teszi őket, hogy vagy elfoglalják helyüket az Ő tanácsának követésében, vagy megtagadják azt, és saját elgondolásaik szerint cselekedjenek; akkor pedig az Úr átengedi őket a biztos következménynek. Minden utunkban, Istennek végzett minden szolgálatunkban így szól hozzánk: „Add nekem a szívedet.” Isten az engedelmes, tanítható lelkületet kívánja. Ami az imádságnak kiválóságát adja, az az a tény, hogy szerető, engedelmes szívből fakad.”

„Isten bizonyos dolgokat megkíván népétől; ha pedig ők azt mondják: nem adom szívemet arra, hogy ezt a dolgot megtegyem, az Úr hagyja őket továbbmenni vélt bölcs ítéletükben mennyei bölcsesség nélkül, mígnem ez az Írás [Ézsaiás 28:13] beteljesedik. Nem mondhatjátok: az Úr vezetését követem egy bizonyos pontig, amely összhangban van az én ítéletemmel, aztán pedig ragaszkodtok saját elgondolásaitokhoz, és vonakodtok attól, hogy az Úr hasonlatossága szerint formáltassatok. Inkább ez a kérdés hangozzék el: Ez az Úr akarata? ne pedig ez: Ez kinek a véleménye vagy ítélete?” Testimonies to Ministers, 419.